

איש לרעהו

לקט אמרות
חז"ל, רעיונות,
עובדות והנהגות
פגדולי ישראל,
על מדות טובות
שפביאות
לאהבת הזולת,
הנלפדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
© אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס
בלי רשות בכתב

מכון אהבת אמת - המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת ע"ש ר' צבי יהודה דומוביץ ז"ל

רח' אבן עזרא 2 ירושלים 92424 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

שבת קודש יז' אדר א תשס"ח שבת - ירושלים 4:56 תל-אביב 5:10 חיפה 5:00 מוצ"ש - ירושלים 6:09 תל-אביב 6:10 חיפה 6:09

פרשת כי-תשא

הכנסת כלה ושמחת חתן

לגמול חסד עם חתן וכלה, לסייע להם בממון ולשמחם ביום חופתם! נלמד מהפסוק: "ויתן אל משה ככלתו" (פרק לא-יח)

וכתב רש"י: "ככלתו, כתיב חסר, שנמסרה לו תורה במתנה ככלה לחתן..." ומובא בצוואת רבי אליעזר הגדול: "בני, הוי זהיר בהכנסת כלה לחופה ולשמח חתן, שכל המשמחו כאילו קיבל תורה מהר סיני שנאמר "ויתן אל משה ככלתו" - כלתו כתיב, ודאי יום שנתנה תורה, כיום שנכנסה כלה לחופה". ב' עניני חסד, הנעשים עם החתן והכלה כלולים כאן: א) חסד בגופו, ע"י שמשמח את החתן והכלה. ב) חסד בממונו, ע"י שמספק להם את הוצאות החתונה ושאר צרכיהם ההכרחיים.

נשאל הגאון רבי שמואל הלוי ואזנר שליט"א (בשו"ת שבט הלוי ח"ז - סימן יג) אודות התקנה החדשה שתיקן הגרא"מ שך זצ"ל בישיבת פוניבז', אשר עד עתה נהגו שהולכים תלמידים רבים לשמח את החתן, ופעמים מגיעים מחוץ לעיר בשעה מאוחרת, וע"י מתאחרים לקום שחרית ומתבלבלים סדרי הישיבה, ולכן תיקן שלא יכלו לשמח חתן רק כמנין חברים הקרובים ביותר המרגישים חובה לשמחו.

והשיב הגר"ש ואזנר דמבואר בגמרא (כתובות יז.) שמבטלין תלמוד תורה להכנסת כלה ומשמע מהשיטה מקובצת שם שאין לכך שיעור כי ברוב עם הדרת החתן והכלה ומוסיף יותר שמחה.

ואולם להלכה - כותב הרב ואזנר - "פשוט בעיני, מכיון שבאבות דר"נ (פ"ד ה"א) משווה הכנסת כלה להוצאת המת ובשניהם דוקא בכדי צרכן מבטלין, וכיוון שכבר יש כדי "משמחין", אם כן כבר נכנס בגדר אמרת חז"ל (במו"ק ט.) שבמצוה שאפשר לעשותה ע"י אחרים אין מבטלין תלמוד תורה.

ומלבד זאת יש לחלק בין ענין "מבטלין תורה להכנסת כלה" ובין המצוה לרקוד לפני חתן וכלה דאפילו אם נאמר שהכנסת כלה, אין לה שיעור, היינו מה שמלוים הכלה או החתן לחופה, אבל לשמח ולרקוד לא מצינו שאין לזה שיעור, ולפעמים בודדים יכולים לשמח יותר מרבים, וגם מכיון שמפריזים כיום על המדה ועוברים על אמרת חז"ל (ברכות לא.) שאסור למלאות שחוק פיו בעוה"ז וכתב הט"ז שאפילו בשמחת נישואין אסור, וא"כ מי יאמר ששמחה יתירה זו נכללת במצוה.

"וגם ידוע - מוסיף הרב ואזנר - "דהרבה גאונים קדמונים תקנו למעט בקרואים, ולמעט בבדחנים וכיו"ב, ומכל שכן כשנוגע לביטול סדרי הלימוד והתפלה בישיבה, על כן אעפ"י שמצוה חשובה היא מאוד לשמח חתן וכלה, אבל רק במדה ובמנין, וביראת ה' לכבודו יתברך, על כן יפה דן ויפה תיקן כבוד הגרא"מ שך לעשות תקנה וגדר בזה".

לשמח בדברי תורה

מסופר על הגאון רבי זלמ"ה מוולוז'ין זצ"ל כיצד היה משמח חתן: הוא התחיל בדברי חז"ל (ברכות ו.) "כל הנהנה מסעודת חתן ואינו משמחו עובר בחמשה קולות..." לאחר מכן "היה מונה וסופר בקול צלול ונעים וערב מאד את כל מדרשי רבותינו הקדמונים על הפסוק "עוד ישמע..." הוא "אחז ביד החתן ודיבר עמו דברי תורה, אשר זורו במזור האמת והאמונה, וחובשו בתחבושת השכל הזך ורוככו בדברי צחות ומליצות ערבות, עד שצהלו פני החתן מרוב שמחה וגיל..."

עפ"י תולדות אדם

"המשמח חתן זוכה לתורה"

סיפר הגר"י זילברשטיין שליט"א: פעם ביקש כ"ק אדמו"ר מגור (בעל אמרי אמת) ממשמשו שיאתר לו חתונה שנערכת עתה, כי רצונו לבוא ולשמח חתן וכלה...

המשמש כמובן לא שאל שאלות, אחרי בירור קצר חזר והודיע כי במקום פלוני נערכת כעת חתונה... יצא הרבי לאולם השמחה.

אין צורך לתאר את גודל ההתרגשות והתדהמה שאחזו בבני המשפחה - שלא היו שייכים כלל לחסידות גור - ובשאר המשתתפים, לראות את הרבי מגור מופיע במפתיע בשמחתם. הוא השתלב במעגל והחל רוקד בכל עוז לשמח חתן וכלה.

לאחר מספר דקות עזב הרבי את האולם ושב לביתו, לשאלת חסידיו, על מה ולמה הטריח עצמו לשמח זו, השיב הרבי: התקשיתי מאד בסוגיה עמוקה בש"ס ולא הצלחתי להבינה. נזכרתי בדברי חז"ל ש"כל המשמח חתן וכלה זוכה לתורה" (ברכות ו.) על כן הלכתי לשמח חתן וכלה כדי לזכות להבין את התורה...

לכבוד תלמידי חכמים - לעמוד לכבודם ולהתבטל בפניהם!

נלמד מהפסוק: "והיה כצאת משה אל האהל יקומו כל העם"

ודרשו חז"ל (בתנחומא): מכאן שצריך אדם לעמוד לפני הזקן ומלפני חכם ואב בית דין ומלך, ויהא עומד עד שיכוסה מעיניו. ואמרו חז"ל (במד"ר טו"ג): אמר רבי אבא הכהן בר פפא: כשהייתי רואה סיעה של בני אדם, הייתי הולך בדרך אחרת שלא להטריח עליהם, שלא יהיו רואים ועומדים מלפני, וכשאמרת זאת לפני רבי יוסי בן רב זבידא, אמר לי: צריך אתה לעבור לפניהם והיו רואים אותך ועומדים לפניך ואתה מביאם לידי יראת שמים וכו'.

בגמרא (כתובות סז): מובאת ההלכה שיש לתת לפני די מחסורו אשר יחסר לו" - ואפילו סוס לרכב עליו ועבד לרוץ לפניו [שאם כך היה רגיל מימי עושרו לסוס ולעבד, חייבים לתת לו כהרגלו]. ומספרת הגמרא על הלל הזקן שלקח לפניו בן טובים סוס לרכוב עליו ועבד לרוץ לפניו. פעם אחת לא מצא עבד לרוץ לפניו, ורץ הלל הזקן לפניו מרחק שלושה מילין...

והקשו המפרשים הרי קיימא לן שזקן ואינו לפי כבודו פטור מהשבת אבידה והרמב"ן (ב"מ לג.) כתב שמכאן נלמד לכל מצוות שבין אדם לחברו שאם אינו לפי כבודו פטור, אם כן, היאך השפיל הלל הזקן את כבודו ורץ לפני העני, והרי פטור כשאינו לפי כבודו? ומתרצים, שעשה כן לפני משורת הדין.

ואולם קשה, הרי מצינו על מאורי האומה שנתבעו על שמחלו על כבודם ובמיוחד הלל שהיה נשיא ונשיא שמחל על כבודו אין כבודו מחול, ואף תלמיד חכם שמחל על כבודו, שכבודו מחול. אעפ"כ על בזיון כבוד תורתו אינו יכול למחול, ואיך הותר להלל לזלול בכבוד תורתו? ותיירץ **רבי אלחנן וסרמן** זצ"ל (בקובץ **שיעורים** - רכז) שעשה כן במקום שלא הכירוהו [או במקום שלא ראוהו].

והגאון **רבי חיים שמואלביץ** זצ"ל תירץ תירוץ מקורי (בספר **שיחות מוסר** - תשלב), שלאותו אדם בן טובים היה חולי שיגעון של רדיפת כבוד [עד כדי כך שהיה מוכן שאף נשיא ישראל ירוץ לפניו כעבד] ומכיון שכך, ידע הלל שאם לא יהיה לו לאותו "מטורף אחר הכבוד", אדם שירוץ לפניו, עלול לבוא לידי סכנה. לפיכך מצד פיקוח נפש התיר הלל לעצמו לעשות כן.

החיד"א ז"ל (בספרו **מראית העין**) מתרץ באופן אחר, עפ"י מש"כ בשו"ת **חוות יאיר** (סימן רפ) שאדם שמתנהג תמיד בענוה וחסידות ומפורסם בציבור לכה, והכל עונים אחריו מקודש, והכל מכירים בחסידותו, לאדם כזה מותר לנהוג כך, שכולם יודעים שאינו עושה כן מתוך זילזול בכבוד תורתו אלא כל מעשיו לשם שמים וזהו מעלתו וכבודו.

ראיה לדבריו יתכן למצוא בהנהגתו של דוד המלך ע"ה שהיה מפורסם בחסידותו, וככל שהדבר היה נוגע לכבוד שמים היה משפיל כבודו למען כבוד ה' יתברך כנאמר "ודוד מפזז ומכרכר בכל עוז לפני ה'" וזהו גופא היה כבודו ומעלתו. ולכן גם לא מחה על ביזוי כבודו ע"י שמעי בן גרה. בנמקו כי "אלוקים אמר לו קלל". כי מאחר שהכל מכירים בחסידותו, כאמור, אין בהנהגתו זו משום ביזוי כבודו.

"היה קם בפניהם..."

סיפר הגאון **רבי חיים פלאגי** זצ"ל: "מעיד אני שמים וארץ אם לא ראיתי את הגאון הגדול מרן זקני אור היר"ח זצ"ל. הגם שהיה גדול בתורה ואביר הרועים, כאשר היו באים לפניו תלמידי חכמים בחורי חמד, היה קם בפניהם והיה מהדרם ומחשיבם".

"היו הבחורים מתבהלים מפניו מפני הכבוד שעשה להם והיו מצטערים על הכבוד שהיה עושה להם, והיו מבקשים ממנו מחילה שלא יעשה להם כל כך כבוד שבעולם".

"היה הגאון משיב להם: אם יבוא איזה עשיר וממונה מהקהל שהוא שוה בשנים כמותכם, אני עושה לו כבוד והידור ומסביר לו פנים, ואיך אעשה הרעה הגדולה הזאת וחטאתי לאלוקים לכבוד לבעלי בתים בכבוד והידור והסברת פנים, ואילו לתלמידי חכמים העוסקים בתורה לא אחשיבם?! חלילה לי מעשות כדבר הרע הזה, כי ח"ו אהיה נענש על זה. ועוד דאדרבה, אם יראו העשירים והגדולים שבעיר שאנכי מכבד התורה ולומדיה, יקחו מוסר גם המה, וממני יראו וכן יעשו".

תוכחת חיים - פרשת קדושים

"לרבי זה מגיע..."

פעם ביקש ה"חזוהי **מלובלין**" לבקר אצל הצדיק **רבי מרדכי מנסכיז** זצ"ל, ובכל קהלות ישראל אשר בדרך לנסכיז עבר הקול על דבר נסיעתו של ה"חזוהי". יצאו לקראתו בדרכים והכינו אכסניות לכבודו. לבסוף החליט החזוהי לשלוח במקומו את רבי משה מסטנזין, תלמידו הנאמן. ובידו מכתב לרבי מרדכי ובו כתב "כי הנני שולח איש כלבבי וכערכי".

ההמונים לא הכירו את ה"חזוהי" וקבלו בכבוד מלכים את רבי משה שחשבוהו ל"רבי" מלובלין. כאשר חזר רבי משה ללובלין סיפר על הכבוד הרב שהעניק לו הציבור בכל המקומות. שאלו ה"חזוהי": "ואיך קיבלת את הכבוד?"

השיב רבי משה: בתחילה נבהלתי וחשכו עיני, וכי מה לי ולכבוד הזה, מה אני שייכבדוני. אך מיד נזכרתי שהכבוד הזה מיועד בעצם לרבי בחשבם אותי ל"רבי" מלובלין, אואז כל הכבוד נהיה מועט בעיני, רציתי שיגדילו את הכבוד יותר ויותר, כי הרי זה כבוד התורה המכוון לרבי, ולרבי זה מגיע..."

מגדולי התורה והחסידות

"הכל מצלמים בשמים..."

סיפר הגאון **רבי מרדכי אויערבאך** (בנו של הגרש"ז וחתנו של חתן כ"ק האדמו"ר מקופיטשניץ):

הרבי מקופיטשניץ - **רבי אברהם יהושע העשיל** זצ"ל בא במיוחד מאמריקה לחתונת נכדתו שהתקיימה בארץ הקודש. באחד מימי שהותו בארץ, ביקר אצל מחותנו הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל. לאחר הביקור ליווה רבי שלמה זלמן את הרבי החוצה. המונית שהזמינו התמהמהה, ורבי שלמה זלמן שהיה צעיר מהרבי בכעשרים שנה, ביקש להביא כסא עבור הרבי.

סירב הרבי לשבת, ונימוקו עמו: "אבי לימדני, שכאשר עושים איזה מעשה, צריכים לחשוב קודם עשייתו כאילו מצלמים את המעשה למעלה בשמים. כל שנותי אני עמל להרגיש שבשמים מצלמים את מעשי בכל רגע ורגע.

"איך היתה נראית למעלה תמונה שבה אני יושב, ורבי שלמה זלמן אויערבאך עומד?!"

במחיצתם

להדבק במדותיו של הקב"ה ולהיות "ארץ אפים" ומוחל על עלבוננו!

נלמד מפסוקי סדר י"ג מדות רחמים (פרק לר"ז)

ואמרו חז"ל (ראש השנה יז:): כל זמן שישראל חוטאין יעשו לפני כסדר הזה ואני מוחל להם וכו'. ובספר ראשית חכמה (שעה הענוה פ"א) כתב: שמעתי בשם הגאונים על מה שאמרו חז"ל יעשו לפני כסדר הזה, הכוונה שיעשו סדר המדות שלימד הקב"ה למשה שהוא א"ל רחום וחנון. דהיינו מה הוא רחום אף אתה תהיה רחום וכך לכל הי"ג מדות. ואז אם יקיים את המדות הללו בפועל, הקב"ה ימחול לו על עוונותיו.

כתב החיד"א זצ"ל (בספרו מורה באצבע סימן א"ז): "ישתדל להעביר על מדותיו כי זה כל האדם. וישים אל לבו כי הרבה לחטוא, וכמה פעמים ואלפים עושה נגד רצון השי"ת והכל עליו לתקן ומידו יבוקש, ומה יספיק לעשות סיגופים או מה כוחו לקבל יסוריו".

"ועל כן זאת העצה מפום ממלל רב רבנן רבינו משה קורדובירו זצ"ל, פנת יקרת להעביר על מדותיו ובזה מתכפרין פשעיו, וטוב לו יותר מן הסיגופין ותעניות".

ידועה העצה שנתן הגה"צ רבי ישראל סלנט זצ"ל, כיצד יוציא אדם לגמרי הטינה מליבו? יעשה עפי" הכלל שאמרו חז"ל "מעשה מוציא מידי מחשבה ואין מחשבה מוציאה מידי מעשה" כך גם בנפש האדם, לא מספיק שימחול, אלא דרוש מעשה הטבה בפועל שייטיב עם האדם שפגע בו. רק מעשה זה יפעל לעקור את הטינה מלבו כלפיו

ניתן להביא ראיה ליסוד זה, מהנהגתו של יוסף הצדיק אשר כדי להוציא הטינה שחש בלבו על שמעון אחיו, לא הסתפק בהשמעת דברי פיוס וריצו באוזניו, אלא עשה מעשה בפועל, כפי שדרשו חז"ל על הפסוק "ויקח מאתם את שמעון ויאסור אותו לעיניהם" (בראשית מב"ד) - "רק לעיניהם, וכיון שיצאו, הוציאו והיה מאכילו ומשקהו". וכל כך למה? כדי לעקור את הטינה כלפיו ע"י מעשה הטבה.

"שמא אותו יהודי זקוק לכסף"...

כאשר שהה פעם החפץ חיים בוורשה והלך לבית הכנסת לתפלה, עצר אותו יהודי באמצע הדרך, קידמו בשלום והוציא מכיסו שטר בן חמשה רובלים וביקש עודף של ארבעה רובלים, כיון שחייב לחפץ חיים רובל אחד עבור אחד מספריו שקנה. סירב החפץ חיים לקבל את הכסף בנימוק שלא ידוע לו מהחשבון הזה משום שעניני הפצת הספרים נתונים בידי חתנו.

כשראה אותו יהודי כך, נקט בתחבולה והודה שאמנם אינו חייב מאומה אלא שרצה להנות את החפץ חיים במתנה של רובל אחד. אמר לו החפץ חיים שאינו זקוק לכספים וכי לא חסר לו מאומה. ואולם אם בכל זאת רוצה לתת רובל יכול ליתנו עבור ישיבתו שבראדן. הסכים האיש.

כשהוציא החפץ חיים את ארנקו מכיסו כדי לתת ליהודי את העודף המגיע לו. מיהר הנוכל, שהמתין לרגע זה בכליון עיניים, ושלף את הארנק מידי החפץ חיים. הארנק הכיל כארבע מאות רובל להוצאות הדפוס של ספרי הח"ח. הגנב נמלט עם שללו הרב לסמטה צדדית.

מיד נקהלו אנשים רבים שהיו עדים למחזה וביקשו לפתוח במרוצה אחר הגנב הנבזה. ואולם להפתעתם הפציר בהם החפץ חיים שלא יעשו כן... הוא נימק את בקשתו במשפט הבא: "מי יודע אם אותו יהודי אינו זקוק לכסף... אולי יש לו בת בוגרת שצריכה להנשא..."

חוברת "אורחות צדיק" - מאיר עיני ישראל

קוראים נכבדים! האם ידעתם?

- איזו מצוה מגינה על העושה אותה מכל צרה שלא תבוא ומסירה ממנו כל נזק?
- לדעת רבינו יונה ז"ל, מה הן הסיבות שיש להרבות בכבודם של תלמידי חכמים?
- מהו התנאי המוקדם שנדרש לו ל"מעביר על מדותיו" כדי שיתכפרו כל עוונותיו?
- כיצד ניצלו שני תלמידי רבי חנינא מארסו של נחש?
- האם מותר ליטול מעות מקופת "הכנסת כלה" ולמוסרם לתלמיד חכם עני?
- מדוע חייבו חכמים לקלס את הכלה לפני החתן ולא את החתן לפני הכלה (כמבואר בכתובות יז.)?
- לדעת רבי אליהו לופיאן זצ"ל, מדוע הפליגו חז"ל בגודל החיוב לשמח חתן וכלה, וכי הם לא מספיק שמחים?
- מדוע נהג הגאון מליסא ללכת לחתונה של עניים דרך רחובה הראשי של העיר, בעוד שלחתונת עשירים הלך דרך סמטה צדדית?
- איזו פעולה עשה החפץ חיים אשר בה שימח חתן וכלה?
- כיצד הצליח רבי יהודה צדקה זצ"ל למנוע ריקודים מעורבים בשמחת נישואי תלמידו?
- היאך ניצל ילד ממות, ברגע האחרון, לאחר שנסגר בתוך המקור?

על שאלות אלו ועוד רבות אחרות, תוכלו למצוא תשובות מעניינות

בספר "איש לרעהו" - שמות, פרשת כי תשא: עמודים תנט - תקד

ומי כעמך ישראל

סיפורים בני זמננו

לא תעמוד על "דם" רעך

לא קל היה לו להפנים זאת, לא פשוט היה עבורו לבלום את פיו בשעת כעסו. "אני בוחר לשתוק" אמר לעצמו "כי אני רוצה להיות בעל אמונה. הדלקתי את המחשב ועד שהתוכנות 'עלו' לקחתי לעצמי הפסקה קטנה".

במקום עבודתו היה עובד שהבת שלו לקתה ב'מחלה'. בהפסקה הקטנה שנטל לעצמו, ניגש מיודעינו לעובד הזה ואמר לו בגילוי לב ובעיניים דומעות: "מאוד לא קל לי בעבודה. היום היה לי סיפור מאוד מכאיב ומעצבן, אבל בחרתי לשתוק. את הזכות הזו אני מקדיש לרפואת ביתך!"

והוא ממשיך ומספר: "העובד שמח והודה לי. חזרתי למחשב בעודי לגמרי לא רגוע ועם דמעות בעיניים. כל הזמן התפללתי שמה שאני מתאפק ושותק יהיה לרפואת החולה. האמת היא שלקח לי כמה שעות להירגע, אבל בסופו של יום שכחתי לגמרי מהסיפור. באותה שעה הודיתי להקב"ה מעומק הלב, כי עבורי זו הייתה הפעם הראשונה בחיי שעמדתי בניסיון והצלחתי להתאפק כראוי!!!"

* * *

"מה? חזרת הביתה?" הופתע האב לפגוש את ביתו. "למיטב ידיעתו" הייתה ביתו מאושפזת בבית החולים!

בעקבות סרטן־הדם בו לקתה היא ממתינה מזה תקופה להשתלט מח־עצם. מחלה זו פוגעת במח העצם שהינו "היצרן" של שלל תאים במערכת הדם: כדוריות דם אדומות האחראיות על הובלת החמצן בגוף. כדוריות לבנות המגנות מפני נגיפים וחיידקים. "טרומבוציטים" - טסיות הדם הגורמות לקרישת הדם, ועוד. בסך הכול מייצר מח העצם מידי יום מיליארדי (!) תאים חדשים בגוף האדם. בעקבות המחלה ירדו אצלה מספר הכדוריות בדם לרמות נמוכות מאוד, ולפיכך אושפזה בבית החולים.

היה זה ביום רביעי כאשר ערכו לה ספירת דם שגרתית. להפתעת הצוות הרפואי רמת הכדוריות בדמה זינקה לגובה, מה שאפשר את שחרורה המידי הביתה. הבת העדיפה לערוך 'הפתעה' קטנה ולא להודיע להוריה שהיא משתחררת.

וכך כאשר חזר האב לביתו בערב, הופתע לגלות שם את ביתו.

שניות מועטות חלפו בין ההתאוששות מההפתעה ועד שהוא נזכר במשהו חריג שאירע באותו יום בעבודה: "היום היה לי סיפור מאוד מכאיב ומעצבן אבל בחרתי לשתוק. את הזכות הזו אני מקדיש לרפואת ביתך!" לחש לו מישהו באמצע היום.

* * *

"אני לא יכול לקבוע שהנס הוא בזכותי" מצטנע שולח הסיפור "מכיוון שבסופו של דבר הרבה צדיקים וצדקניות מתפללים על החולה". ובכל זאת; מאחר שסיפורים כאלו - בהם הבולמים פיהם בשעת כעסם ממשיכים ישועות על זולתם - חוזרים על עצמם, אזי מותר לנו להאמין שהדברים כפשוטם!

נשלח ע"י ש.ק. (למניעת זיהוי שונו פרטים בסיפור)

על יחסי אנוש תקינים במקום העבודה, חולם כל עובד. חלק מהאנשים אכן זכו שבמקום עבודתם שוררת האידיליה, אבל אצל אחרים שוררת הפיקציה - כאשר פוליטיזציה וכדומה מעכירים את היחסים בין העובדים לבין עצמם, ובינם למעביד. שולח הסיפור הנוכחי הרגיש נפגע במקום עבודתו - אך מעז יצא דווקא מתוק!

"מטבעי אני טיפוס מאוד רגשי" הוא מעיד על עצמו "אני יודע שזה דבר בעייתי, אבל עם אופי כזה אני מתמודד. למדתי לדעת שבחיים חייבים לחיות עם אמונה, ולהתייחס לכל מה שעובר עלינו בקלות ובשמחה".

"עבדתי במקום עבודה מסוים. בדרך כלל ישנם עובדים אשר משום מה על פיהם ישק כל דבר. המילה שלהם קובעת ורצונם נעשה - למרות שהם בכלל לא מנהלים! אני גם מודע לכך שישנם מקומות עבודה בהם העובדים מסייעים הרבה אחד לשני. אבל כך או כך - אני הייתי די חדש במקום העבודה ולא היו לי זכויות ו"ותק" בשום תחום כפי שהיה לעובדים אחרים".

בהגדרה "זכויות וותק" הוא לא מתכוון לזכויות שמגיעות לעובד ותיק מכוח חוקי העבודה, אלא להעדפה מסוימת שעובדים וותיקים מרשים לעצמם לעיתים לקחת. כאשר לפעמים נעשה הדבר ביושר ולפעמים...

* * *

בפרשת השבוע ישנה הוראה שהיא לכאורה תמוהה. התורה מצווה אותנו (שמות לא, טו) "וביום השביעי שבת שבתון", וזה בהחלט מובן. אך מה פשר חלקו השני של הפסוק "ששת ימים יעשה מלאכה"? מה מונח בהוראה הזו לעבוד שישה ימים? השל"ה הקדוש מבאר שכאן מונחת ההוראה והמצווה לשאת ולתת באמונה! דהיינו ביושר (ראה פרק נר מצווה, ביחס לפסוק בשמות כ, ט).

במקום העבודה של מיודענו כנראה לא שמעו על דברי השל"ה הקדוש.

* * *

'הקש ששבר את גב הגמל' מבחינתו, הייתה העובדה כי באחד הימים הוא ביקש 'סידור' מסוים במקום העבודה, אך למורת רוחו לא זכתה בקשתו להיענות. כעבור כמה ימים הוא נדהם לראות כיצד עובד אחר מסדר לעצמו את אותו סידור בדיוק - ואין פוצה פה ומצפצף.

המציאות המתסכלת הזו "אכלה אותו מבפנים!"

"היה זה ביום רביעי בשבוע. הלב שלי ממש רתח" הוא מתאר את הרגשתו הכואבת "ואני הרי ידוע כבעל אופי קשה". אבל דווקא ברגעים אלו החליט להפוך עז למתוק. הוא ישב עם עצמו והרגיע את נפשו בדברי אמונה ובטחון. "אמרת לי לעצמי שאת הצער הזה עשה לי הקב"ה, ולא אף אדם. שהרי למען האמת אין בכוח שום אדם לגרום לי צער. ואם אני באמת מאמין שהצער הזה אינו מעשה ידי אדם, אזי אני חייב לשתוק ולא להגיב כלום!"